

Γυναικός Γαζίας φιλοξενία

Ελάτε να σας δείξω το σπίτι μου
αυτά τα ερείπια από θρύψαλα
ασβέστη και τσιμέντου είναι
κι αυτή η λάσπη από δάκρυα
κι η έρημος χωρίς νερό.
Ελάτε να σας δείξω το σπίτι μου

στέρνα σπασμένη και στεγνή
ρούχα σκισμένα σπασμένα ξύλα
σώματα ενταφιασμένα και χαμόγελα
που κείτονται βαθιά.

Ελάτε να σας δείξω το σπίτι μου
αυτήν την τσακισμένη φοινικιά
που πάνω της η Φαϊρούζ κλαμένη
το πένθιμο τραγούδι θρηνωδεί
το εμβατήριο νεκρών και ζώντων.

Όμως ελάτε χωρίς ολολυγμούς
μες τα βαθιά μου στήθη υγρή ελπίδα
κι η μήτρα που κυοφορεί μιαν άνοιξη
πιο ηχηρή απ' την οργή
πιο γόνιμη από την αδικία.

Γιατί στον Ιορδάνη ποταμό
όνειρα κολυμπούν παιδιά
που ερωτεύονται οι πόθοι μας
για να γεννήσουν νέους ροδαμούς
και τους ανθούς της εξανάστασης.

Ιορδάνης Αθανασιάδης

Αναστάσιμος πόθος

Άνοιξη είναι
πρόδηλη την κάνει η ταραχή μέσα μου
ο πόθος να ανθίσει στα κράσπεδα του νου
ο ιβίσκος των ερώτων
ν' αναθερμάνει τα κύτταρα στα σπλάχνα
μιας έντασης τρελής το ρεύμα
τον ρου να πλημμυρίσει ανάστροφα.

Άνοιξη είναι
από φως μεθυσμένη και πουλιών
αιφνίδια πρωινά αναρριγίσματα ήχων
η πλήληνη τρυφερή καρδιά που δέεται
να λάβει νικητήριο φυλλαράκι αναστάσιμο.

Άνοιξη είναι
από γάλα των μαστών που παιδί μεγαλώνει
«χώρα ανήροτος σαφώς»
και αμνός γίνεται εξαίσιος
βρώσιμος και πόσιμος Θεός
στο τραπέζι της Αναστάσεως.

Ιορδάνης Αθανασιάδης

Λίθοι εξοβελίζουν τη λήθη

Βράχοι έκθετοι στην πυράδα του ήλιου
 έκπληκτοι από φως και συγκίνηση
 με λάβρα σώματα στις ριπές του ανέμου
 καθηλωμένοι στο όνειρο και την προσμονή
 σώματα σιωπηλά,
 στην υγρή ωραιότητα βυθισμένα
 Ίδρωμένες αγωνίες κι' επιθυμίες
 αιώνων στην ακροθαλασσιά
 βράχοι λιωμένοι από φως και προσμονή
 πυρίπνοοι όγκοι που περιμένουν το καράβι
 στη σταθερότητα μιας επανάστασης βουβής
 σώματα ερώτων πυρπολημένα οξειδωση
 γρανιτένιες συστολές του πελάγου
 διεσταλμένες από πόθο και έκσταση
 βράχοι της έκθετης θνητότητάς μας
 της πληγωμένης νεότητας
 ανίεροι και ιεροί συνάμα στην ουσία
 γλώσσες αρχιτεκτόνων που ψάλλουν
 και ιεουργούν την ηδονή του μέλλοντος αιώνας
 σώματα εκκωφαντικής ισχύος στην ερημιά
 της πάνδημης στέρησης και ευωχίας
 λυτρωμένα στην αλμύρα των σπλάχνων της θα-
 λάσσης.

Βράχος θρυμματισμένος
 «προσδοκώ ανάστασιν νεκρών».

Ιορδάνης Αθανασιάδης

Επιτάφιος θρήνος

Βρέχει
 ανοιξιάτικη θλίψη των εγκωμίων
 στα περβάζια του νου ανθίζει
 μοσχοβολάει αδημονία ανάστασης
 στα κουρασμένα μέλη
 η πόρνη εν κλαυθμώ
 ποιος κλαίει ποιον; Απαντοχή του νου
 κλαδεμένο κορμί του ευκάλυπτου
 πόθου της εφηβείας
 του κήπου μεθυστική ανθοβολία
πειρασμέ ανυπότακτε που υποτάσσεις
 τη θνητή τρυφερότητα
 των παρθένων σωμάτων
 που εμπαίζεις τον στεναγμό
 των παιδιών που βρέχονται
 ροές αειρρόου αγάπης
αρκείτω ο βίος σου.
 Μίσχος από βιολετιά πασχαλιά
 λαβώνει τις καρδιές
 αναστάσιμο κελάηδισμα πνοής
 στο κατώφλι των προσκαρτερούντων.

Ιορδάνης Αθανασιάδης

Άννα, υπόθεση ελπίδος

Μένω ξαπλωμένη
στο δρόμο φασαρία, φλύαρα λεωφορεία
βιαστικά συναισθήματα
τσακίζουν τα πόδια τους στο πεζοδρόμιο

Πού να τρέχεις τώρα
να βγάλεις μian ακτινογραφία επειγόντως
εβδομαδιαίες φωτογραφίες καλλιτεχνικές
απαιτεί ρετουσάρισμα η απόλυτη ωραιότητα

Κανείς δεν με περιμένει εδώ
ο πόνος του σώματος οικεία χλόη, ζεστή
πιο βαθιά κείτεται ο στεναγμός
από πυρίμαχο υλικό η ελπίδα
πιο υγρή κάνει την όραση και σιωπηλά τα χείλη
μένω ξαπλωμένη από κατάγματα ελπίδας
στον καναπέ που φιλοξένησε
συγγενικά περάσματα σωμάτων
σ' ένα δωμάτιο κέντρο διερχομένων
σου βίου τη λαμπρότητα
κι αυτή δίπλα μου η πληρωμένη υπομονή
σε αναμονή όλη καθηλωμένη
η δική του ταχεία την προσπερνά
μόνη μένω στο δωμάτιο
μόνο καλώ αυτόν τον Κύριο
πιο άγνωστο οικείο δεν έχω
να μου χαρίσει ζητώ εισιτήριο
εξιτήριο ζωής πολυάστερο
γιατί βιάζομαι πλέον
μες στα πολλά κατάγματα,
κατάματα να ιδώ έναν Αγαπημένο
της πρώτης μου νεότητας τον σύντροφο.

Ιορδάνης Αθανασιάδης